

BOODSCHAP VOOR DE ZIEKEN

Bediuzzaman Said Nursi

#2

#3

#4

#5

#6

#7

#8

#9

De Vijfentwintigste Flits

Deze verhandeling bestaat uit vijfentwintig remedies. Het dient als een balsem, een troost en een spiritueel recept voor de zieken en is geschreven met de intentie hen een bezoek te brengen en beterschap te wensen.

Een opmerking en een verontschuldiging

Dit spirituele recept is met een hogere snelheid geschreven dan al onze andere verhandelingen. [1] In tegenstelling tot al onze andere uitgaves hebben wij bij deze verhandeling geen tijd kunnen vinden het aandachtig te bekijken voor een revisie. Daarom is deze verhandeling slechts één keer gecontroleerd, waardoor het als een kladversie ongeordend is uitgebracht. Daarnaast is het opnieuw controleren ervan niet noodzakelijk geacht, omdat we de waarheden die op een natuurlijke wijze vanuit mijn hart opwelden niet met woordkunst en nauwkeurigheid wilden aantasten. Ik verzoek de lezers, in het bijzonder de zieken, de onaangename uitdrukkingen en botte bewoordingen door de vingers te zien en smeebedes voor mij te verrichten.

[1] Deze verhandeling is in vierenhalf uur vervaardigd. Getuigen hiervan zijn: Rüşdü, Refet, Hüsrev en Said.

#10

[2] بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[3] الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

[4] وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ - وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ

In deze Flits zullen wij vijfentwintig remedies bondig behandelen die voor de zieken, welke een tiende deel van de mensheid uitmaken, als een ware troost en een helende zalf kunnen dienen.

De eerste remedie

O hulpeloze zieke! Maak je geen zorgen, wees geduldig. Jouw ziekte is geen kwaal voor jou, maar veeleer een vorm van genezing. Het leven is immers een kapitaal dat opraakt; en indien het geen vruchten afwerpt, zal het tevergeefs verloren gaan. Bovendien gaat het zeer snel voorbij als je het in gerieflijkheid en onachtzaamheid doorbrengt. Tevens schenkt jouw ziekte je meer winst over jouw levenskapitaal, waardoor het veel meer vruchten oplevert. Bovendien laat ze het niet toe dat jouw leven zeer snel voorbijgaat; ze grijpt het vast en maakt het duurzaam. Pas nadat ze haar vruchten heeft afgeworpen, laat ze het los en vertrekt ze.

Inderdaad, teneinde aan te geven dat het leven dankzij ziektes langer wordt, is het volgende gezegde zeer vaak gebruikt: "Een ellendige tijd verstrijkt niet, terwijl een plezierige tijd zo voorbijvliegt."

De tweede remedie

O ongeduldige zieke! Wees geduldig en zelfs dankbaar. Jouw ziekte kan iedere minuut van je leven veranderen in een uur aanbidding. Aanbidding kent immers twee vormen.

De ene vorm van aanbidding bestaat uit het gehoorzamen van de bevelen van Allah, zoals het verrichten van het gebed en smeekbedes.

De andere vorm van aanbidding bestaat uit het beseffen van je eigen onmacht en zwakte middels ziektes en tegenspoeden. Dit leidt bij de getroffene ertoe om zijn toevlucht te nemen tot zijn Khālīq-ı Rahīm en zich smekend tot Hem te wenden. Zodoende verricht hij een aanbidding die oprecht en ongeveinsd is.

Inderdaad, in een ṣaḥīḥ overlevering wordt verkondigd dat ziekteperiodes in het leven van een gelovige als aanbidding gelden, op voorwaarde dat er over Allah niet wordt geklaagd. Het staat bovendien met ṣaḥīḥ overleveringen en betrouwbare keshfiyāt vast dat voor sommige geduldige en dankbare zieken

#12

iedere minuut die zij in ziekte doorbrengen als een uur van aanbidding geldt en dat zelfs voor sommige gelovigen die spiritueel hoge niveaus hebben bereikt een dergelijke minuut met een hele dag van aanbidding overeenkomt. Waarlijk, over een ziekte die jouw ene levensminuut als duizend minuten laat gelden en zodoende jou een duurzaam leven laat verwerven, dien je niet te klagen, maar zelfs dankbaar ervoor te zijn.

De derde remedie

O zieke die zijn ziekte niet kan verdragen! Het feit dat degenen die naar deze wereld komen allemaal weer vertrekken, jongeren ouderdom ondervinden en mensen voortdurend met afscheid en overlijden worden geconfronteerd, vormt een bewijs dat de mens niet naar deze wereld gekomen is om te genieten en zich te vermaken. Hoewel hij de volmaaktste, hoogwaardigste en qua uitrusting de rijkste is te midden van de levenden en zelfs als de sultan van hen kan worden beschouwd, brengt hij zijn leven in tegenstelling tot dieren op de laagwaardigste wijze meelijwekkend door vanwege het denken aan de voorbijgaande plezieren en toekomstige kwalen. Dat houdt dus in dat de mens niet naar deze wereld gekomen is om alleen maar te genieten en een plezierig leven te leiden. De mens, die een enorm kapitaal als het leven in handen heeft, is veeleer naar deze wereld gekomen om handel te verrichten teneinde de gelukzaligheid in een eeuwig en voortdurend leven te verwerven.

#13

Indien ziektes niet zouden bestaan, zouden gezondheid en welzijn onachtzaamheid teweegbrengen, wereldse zaken aangenaam laten zien, het hiernamaals doen vergeten, het graf en de dood niet in herinnering laten brengen en jouw levenskapitaal op een nutteloze manier aan betekenisloze zaken en vluchtige amusements laten verspillen. Een ziekte opent opeens jouw ogen en zegt het volgende: "Je bent niet onsterfelijk, noch vrijgesteld van jouw verantwoordelijkheden; je hebt een taak. Laat je hoogmoed varen, gedenk Degene Die jou heeft geschapen. Besef dat je eens het graf zal intreden en bereid je daarop voor!"

Inderdaad, vanuit dit oogpunt is ziekte een onbedrieglijke raadgever en een vermanende gids die nooit en te nimmer misleidt. Daarom behoort jij over jouw ziekte niet te klagen, maar enigszins dankbaar ervoor te zijn. Indien het lijden te zwaar uitvalt, dien je om geduld te vragen.

De vierde remedie

O klagende zieke! Je hebt geen recht om te klagen, veeleer dien jij dankbaar en geduldig te zijn. Immers, jouw lichaam, organen en zintuigen zijn niet jouw eigendom. Je hebt ze niet zelf vervaardigd, noch heb je ze van iemand anders gekocht. Dat betekent dat ze het eigendom van een ander zijn. Degene Die de Eigenaar ervan is, doet ermee wat Hij wil.

Bijvoorbeeld, zoals in Het Zesentwintigste Woord is verteld, maakt een zeer rijke en uiterst begaafde

#14

kunstenaar gebruik van een arme man als model tegen een evenredig loon voor een uur om één van zijn versierde en uiterst kunstvolle gewaden op hem te passen. Dientengevolge brengt hij aanpassingen op het gewaad aan. Teneinde zijn eigen geweldige kunstvaardigheid te tonen, knipt en verandert hij het gewaad, legt het uit en neemt het in. Heeft deze man nu nog het recht om tegen die kunstenaar te zeggen: “Je bezorgt me moeite door mij te laten buigen en te laten staan en je ondermijnt mijn schoonheid door dit gewaad aan te passen dat mij zo goed staat.” Kan hij dan nog zeggen dat de kunstenaar hem genadeloos en onrechtvaardig heeft behandeld?

O zieke! Evenals dit voorbeeld heeft Ṣāni-i zul-Djelāl jou een lichaam als gewaad geschonken dat met prachtige zintuigen zoals het oog, oor, verstand en het hart uitgerust is. Teneinde de verschijningen van Zijn namen te tonen, laat Hij jou in vele omstandigheden verkeren en verschillende veranderingen ondergaan. Zoals jij via honger Zijn naam ‘er-Rezzāk’ [de Voorziener] leert kennen, leer je dankzij jouw ziekte Zijn naam ‘esh-Shafī’ [de Genezer] kennen.

Aangezien middels kwellingen en tegenspoeden de verschijningen van Zijn bepaalde namen worden getoond, bevinden zich achter hen flitsen van wijsheid en stralen van genade waarin vele schoonheden schitteren. Indien alle sluiers van gebeurtenissen zouden worden opgeheven, dan zou je achter de sluier van de ziekte die je verafschuwt en waaraan

#15

je een hekel hebt aangename en mooie betekenissen vinden.

De vijfde remedie

O zieke die onder zijn kwaal lijdt! Uit ervaring ben ik ervan overtuigd dat ziekte in deze tijden voor sommigen een gunst van Allah de Barmhartige is. In de afgelopen acht à negen jaar kwamen enkele zieke jongeren naar mij toe en vroegen mij, hoewel ik daartoe mezelf niet waardig acht, voor hen smeekbedes te verrichten in verband met hun ziektes. Het is mij opgevallen dat deze jongeren in tegenstelling tot hun andere leeftijdsgenoten meer over het hiernamaals begonnen te bezinnen. Zij hadden geen last van de dronkenschap van hun jeugdigheid en hadden zichzelf tot op zekere hoogte weten te bevrijden van laaghartige aandriften die vanuit onachtzaamheid voortkomen. Hierdoor wees ik die jongeren erop dat hun ziektes, die zich binnen de grenzen van hun draagkracht bevonden, goddelijke gunsten waren.

Ik zei tegen ieder van hen: “Broeder, ik ben niet tegen jouw ziekte. Ik voel voor jou geen medelijden vanwege jouw ziekte, opdat ik voor jou een smeekbede zou verrichten. Probeer geduldig te zijn totdat jouw ziekte je volledig doet ontwaken. Zodra de ziekte haar taak heeft volbracht, zal Khālīq-ı Raḥīm jou inshāallāh genezing schenken.”

#16

Bovendien zei ik: “Vanwege goede gezondheid belanden sommige van jouw leeftijdsgenoten in onachtzaamheid, laten hun gebeden achterwege, denken niet aan het graf en vergeten Allah. Omwille van een ogenschijnlijk genot van een uur in dit wereldse leven, brengen zij schade toe aan hun eeuwige leven, wellicht verwoesten zij het. Daarentegen kan jij dankzij jouw ziekte over jouw onvermijdelijke verblijf in het graf en de verblijfplaatsen daarachter in het hiernamaals nadenken en jezelf daarop voorbereiden. Dat houdt dus in dat ziekte voor jou een goede gezondheid is, terwijl goede gezondheid voor sommige leeftijdsgenoten van jou een ziekte is.”

De zesde remedie

O zieke die zich beklaagt over zijn leed! Ik vraag jou om aan je verleden terug te denken en zowel alle gelukkige en plezierige dagen alsmede alle ellendige en pijnlijke tijden in je leven te herinneren. Je zult dan ofwel een zucht van opluchting ofwel een zucht van weemoed uiten. Dat wil zeggen dat je hart en je tong ofwel “Elḥamdülillāh, alle lof aan Allah” zullen zeggen ofwel ach en wee zullen roepen.

Wanneer je hier goed over nadenkt, zal je realiseren dat hetgeen jou “Elḥamdülillāh, alle lof aan Allah” doet zeggen, de gedachten aan de kwellingen en ellenden zijn die je hebt doorstaan. Dit geeft jou spiritueel genot, waardoor jij vanuit je hart dankbaar bent. Immers, het einde van leed brengt vreugde voort. Dus het leed dat voorbij is gegaan, laat

#17

vreugde achter in de ziel. Indien men hierover nadenkt, zal er vanuit de ziel genot naar buiten vloeien en dankbaarheid eruit druppelen.

Datgene wat jou ach en wee doet roepen, zijn de gelukkige en plezierige herinneringen van vroeger die een voortdurende kwelling in de ziel hebben achtergelaten. Wanneer je daaraan terugdenkt, komt de kwelling opnieuw op en vloeit er pijn en verdriet naar buiten.

Aangezien een ongeoorloofd genot van een dag soms een heel jaar kwelling veroorzaakt en aangezien de tijdelijke kwelling van een dag durende ziekte vele dagen spiritueel genot oplevert dat vanuit de *ṣewāb* en door de verlossing van de ziekte voortkomt, denk dan na over het resultaat en de *ṣewāb* van de kortstondige ziekte en zeg: “Ook dit zal voorbijgaan.” Wees dankbaar in plaats van te klagen.

De zesde remedie [5]

[5] De zesde remedie is tijdens de vervaardiging van deze Flits onbewust op een natuurlijke wijze tweemaal geschreven. Teneinde zijn natuurlijke vorm niet aan te tasten, hebben wij dit zo gelaten. Met de gedachte dat er misschien een geheim achter zit, hebben wij het niet aangepast.

O mijn broeder die naar zijn wereldse genot verlangt en daardoor onder zijn ziekte lijdt!

#18

Indien deze wereld eeuwig zou voortduren, de dood niet zou bestaan, de winden van afscheid en vergaan niet zouden waaien en de spirituele winterseizoenen van de duistere en stormachtige toekomst niet zouden aanbreken, dan zou ik samen met jou om jouw toestand medelijden hebben gehad. Echter, aangezien de wereld op een dag tegen ons zal zeggen dat wij eruit moeten en haar oren voor onze noodkreten zal sluiten, dienen wij nu al –voordat zij ons wegstuurt– middels de waarschuwingen van ziektes onze liefde voor haar los te laten. Dat wil zeggen dat wij ons best moeten doen om deze wereld in onze harten te verlaten, voordat zij ons verlaat.

Inderdaad, ziekte wijst ons op deze betekenis en zegt heimelijk het volgende in het oor van het hart: “Jouw lichaam is niet gemaakt van steen of staal, maar samengesteld uit verschillende bestanddelen die elk moment in staat zijn om uiteen te vallen. Laat je hoogmoed varen en besef je machteloosheid. Erken je Eigenaar, wees bewust van je verantwoordelijkheid en verneem waarom je naar deze wereld bent gekomen.”

Aangezien het feit dat genot en plezier in deze wereld niet voortdurend zijn, in het bijzonder als deze onder ongeoorloofde genietingen vallen, zijn ze niet alleen kortstondig maar eveneens kwellend en zondig. Huil niet omdat je die genoegens vanwege een ziekte bent kwijtgeraakt. Denk daarentegen aan het aspect van aanbidding en *ṣewāb* die dankzij ziekte kunnen worden verworven en probeer daarvan te genieten.

#19

De zevende remedie

O zieke die het genot van zijn gezondheid heeft verloren! Jouw ziekte doet het genot dat je ervaart uit jouw gezondheid –die een gunst van Allah is– niet verdwijnen, maar juist proeven en toenemen. Immers, indien iets blijft continueren, verliest het zijn effect. Er bestaat zelfs unanimititeit tussen de waarheidsgetrouwe mensen over de geldigheid van de volgende uitspraak:

إِنَّمَا الْأَشْيَاءُ تُعْرَفُ بِأَضْدَادِهَا

Oftewel, alles wordt middels zijn tegenovergestelde begrepen. Bijvoorbeeld, zonder duisternis kan licht niet gekend worden en geen vreugde verschaffen. Zonder kou kan warmte niet gevoeld worden en geen blijdschap schenken. Zonder honger kan het eten geen voldoening geven. Zonder dorst kan het drinken van water geen genot leveren. Zonder tegenspoed kan welzijn geen plezier schenken en zonder ziekte kan gezondheid geen vreugde bezorgen.

Aangezien Fāṭir-ı Hākīm aan de mens alle soorten van Zijn genadegaven wil tonen, alle varianten van Zijn gunsten wil laten proeven en de mens te allen tijde tot dankbetuiging wil leiden, heeft Hij hem met velerlei instrumenten uitgerust zodat hij de eindeloze soorten van Zijn gunsten in het universum kan proeven en ervan kan profiteren. Teneinde dit te bewerkstelligen zal Hij naast gezondheid en welzijn uiteraard ziekten, kwalen en problemen geven.

#20

Nu vraag ik jou: “Indien die ziekte niet jouw hoofd, hand of maag zou aantasten, zou jij dan je gezonde hoofd, hand en maag –die als gunsten van Allah aan jou zijn verleend– net zo waarderen en daarvoor dank betuigen?” Uiteraard zou jij daar geen dank voor betuigen, wellicht zou je er niet eens aan denken; je zou die gezondheid onbewust aan onachtzaamheid en misschien zelfs aan buitensporigheid verdoen.

De achtste remedie

O zieke die aan zijn hiernamaals denkt! Ziektes dienen als zeep die het vuil van zonden uitwassen. In een ṣaḥīḥ ḥadiṣ is het vastgesteld dat ziektes als boetedoening gelden voor zonden. Daarnaast wordt in een andere ḥadiṣ het volgende vermeld: “Zoals gerijpte vruchten uit een volgroeide boom vallen wanneer hij wordt geschud, zo eveneens vallen de zonden van een gelovige wanneer hij door ziekte rilt.”

Inderdaad, zonden zijn zowel voortdurende ziektes in het eeuwige leven, alsmede spirituele ziektes voor het hart, het geweten en de ziel in dit wereldse leven. Indien je geduldig blijft en niet klaagt, zal je dankzij deze tijdelijke ziekte van vele voortdurende ziektes bevrijd worden.

Indien je niet om jouw zonden bekommert, het hiernamaals niet weet en Allah niet kent, lijd je aan een dermate angstaanjagende ziekte die miljoenmaal

www.risaleglobal.com

ernstiger is dan je huidige kleine ziekte. Huiver voor haar en zoek je toevlucht! Je hebt immers middels je hart en ziel een band met ieder schepsel op de wereld. Die band wordt vanwege afscheid en overlijden continu verbroken, waardoor jouw talloze wonden worden berokkend. Omdat jij in het bijzonder niet weet wat het hiernamaals inhoudt en de dood als eeuwige vernietiging inbeeldt, heb jij als het ware een ziekte ter grootte van de wereld.

Voorwaar, je dient te beseffen dat ĩmān het enige medicijn is dat genezing verschaft voor deze talloze ziektes. Allereerst dien jij dit medicijn te vinden en je overtuiging te herstellen. De kortste weg die naar dit medicijn leidt, loopt via ziektes die de sluier van onachtzaamheid verscheuren en daaronder het venster van onmacht en zwakte tonen vanwaaruit de macht en de genade van Kādīr-i zūl-Djelāl waargenomen kan worden.

Inderdaad, hij die Allah niet kent, heeft een wereld aan onheil boven zijn hoofd hangen. De wereld van degene die Allah kent, is met licht en spirituele vreugde vervuld; in overeenkomst met het niveau van de kracht van zijn ĩmān kan hij dit ervaren. Onder deze spirituele vreugde, genezing en plezier die uit ĩmān voortkomen, smelten en bezwijken de kwellingen van fysieke ziektes.

De negende remedie

O zieke die zijn Schepper kent! Vanwege het feit dat ziektes soms tot de dood leiden, brengen zij kwelling, verschrikking en angst met zich mee. Aangezien de dood vanuit een onachtzame en oppervlakkige zienswijze angstaanjagend is, zijn de ziektes die ertoe kunnen leiden zorgwekkend en beangstigend.

Ten eerste dien je te weten en er ongetwijfeld in te geloven dat het sterfuur voor iedereen al bepaald is en niet gewijzigd kan worden. Het komt voor dat gezonde mensen die om ernstige zieken zaten te wenen zelf zijn overleden, terwijl die ernstige zieken genezing ondervinden en blijven voortleven.

Ten tweede behoor je te weten dat de dood niet zo angstaanjagend is als dat ogenschijnlijk lijkt te zijn. Dankzij de onderwijzing van de Koran hebben wij in vele verhandelingen van de Risale-i Nur op een onbetwistbare en onweerlegbare wijze bewezen dat de dood voor gelovigen een bevrijding is van de lasten die uit de verantwoordelijkheden van het leven voortkomen. Het is een vrijstelling van de plichten van dienaarschap die als dienstuitoefeningen gelden gedurende de beproeving op deze wereld. Het is tevens een middel tot zowel de vereniging met negenennegentig van de honderd vrienden en verwanten die naar het hiernamaals zijn vertrokken alsmede het binnentreden van het ware vaderland en het bereiken van de eeuwige gelukzaligheid. Bovendien dient het als een uitnodiging om van de wereldse gevangenis naar de tuinen van het paradijs over te stappen. Het is een beginfase om de spirituele

Aangezien dit de essentie van de dood is, behoort men de dood niet als angstaanjagend te beschouwen, doch veeleer als de beginfase van genade en gelukzaligheid te zien. De reden waarom sommige ewliyā's de dood vrezen, is niet vanwege het vreselijke aspect van de dood. Hun vrees voor de dood ontstaat veeleer uit hun wens om meer goede daden te verrichten die ze dankzij de voortzetting van het leven zouden kunnen verwerven.

Inderdaad, voor de gelovigen is de dood een poort naar genade en voor de afgedwaalden is zij een put van eeuwige duisternis.

De tiende remedie

O zieke die zich onnodig zorgen maakt! Jij maakt je zorgen over de ernst van jouw ziekte. Die bezorgdheid zal jouw ziekte verzwaren. Indien je de ziekte wilt verlichten, probeer dan geen aandacht eraan te besteden. Denk aan de kortstondigheid van de ziekte en aan de voordelen en şewāb die zij zal opleveren. Stop met piekeren en leg zodoende de bijl aan de wortel van je ziekte.

Inderdaad, bezorgdheid verdubbelt de ziekte. Naast je fysieke ziekte veroorzaakt bezorgdheid een spirituele ziekte in je hart, waaraan je fysieke ziekte zich vastklampt en daarop voortwoekert. Indien deze bezorgdheid door het tonen van overgave en

tevredenheid jegens de bepaling van Allah en het bezinnen op de wijsheid achter de ziekte weggewerkt zou worden, zal daarmee een belangrijke oorzaak van de ziekte aangepakt zijn. Als gevolg hiervan wordt de ziekte verlicht en is zij gedeeltelijk verdwenen. Soms kan zelfs een geringe fysieke ziekte vanwege bezorgdheid tienmaal erger worden. Door een einde te maken aan deze bezorgdheid, zal de ziekte voor negentig procent verminderen. Naast het feit dat bezorgdheid ziekte verergert, geldt het eveneens als een bezwaar jegens de wijsheid van Khālik-ı Rahīm, een kritiek tegen Zijn genade en een klacht tegenover Hem. Om deze reden krijgt hij in tegenstelling tot zijn wens een tegenwerkende klap, waardoor de ziekte zal verergeren.

Inderdaad, zoals dankbetuiging de gunsten van Allah doet toenemen, zo eveneens doet beklag de ziektes toenemen. Bovendien is bezorgdheid zelf een ziekte. Het medicijn daarvan is het leren kennen van de wijsheid achter de ziekte.

Aangezien jij nu de wijsheid en het nut ervan hebt gezien, smeer dan die zalf op je zorgen en verlos jezelf. In plaats van te jammeren en ach en wee te roepen, wees geduldig en tevreden en zeg:

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى كُلِّ حَالٍ [6]

De elfde remedie

O zieke broeder zonder geduld! Hoewel jouw ziekte jou momenteel leed bezorgt, ervaar je een

#25

spirituele vreugde dankzij de verstreken dagen van jouw ziekte en een genot in je ziel dankzij de şewāb die je hebt ontvangen.

Jouw ziekte na vandaag of zelfs na dit uur wordt op dit moment niet ervaren. Het is uiteraard onmogelijk dat uit iets dat geen bestaan heeft kwelling kan voortkomen. Indien er geen kwelling is, kan er ook geen verdriet ontstaan. Jij verliest je geduld, omdat je het op een verkeerde manier inbeeldt. Immers, op dit moment is de verstreken ziekteperiode met al haar leed verdwenen en zijn zowel de şewāb die de ziekte heeft opgeleverd alsmede de vreugde die als gevolg van haar verstrijking is ontstaan, achtergebleven. Hoewel dit profijt en genot zou moeten opleveren, is het dwaas om terug te denken aan die verstreken ziekteperiode, jezelf kwelling te bezorgen en je geduld te verliezen.

Wat de toekomstige dagen betreft, zij zijn nog niet aangebroken. Is het dan geen dwaasheid om momenteel aan die dagen te denken en jezelf ellende te bezorgen en je geduld te verliezen door een onbestaande dag, een onbestaande ziekte en een onbestaande kwelling als bestaand aan te nemen?

Inderdaad, aangezien alle verstreken ziekteperiodes vreugde verschaffen en aangezien alle toekomstige periodes – waarin men eventueel een ziekte kan hebben en kwellingen uit die ziekte zouden kunnen ontstaan– momenteel niet worden ervaren, behoort jij het geduld dat Djenāb-ı Haḳ jou heeft

#26

geschonken niet over het verleden en de toekomst uit te strooien. Wend je geduld naar de kwelling van het huidige uur, zeg “Yā Şabūr” [O Geduldige] en blijf doorbijten.

De twaalfde remedie

O zieke die vanwege zijn ziekte zijn aanbiddingen en dagelijkse ewrād niet kan verrichten en daardoor diep bedroefd raakt! In een ḥadiş is verkondigd dat een godvrezende gelovige die vanwege zijn ziekte zijn ewrād niet kan verrichten, tijdens zijn ziekteperiode de şewāb ervan alsnog zal ontvangen. Wanneer een zieke jegens zijn ziekte geduld toont, in Allah vertrouwt en de verplichte gebeden zoveel mogelijk verricht, zal zijn ziekte tijdens de zware ziekteperiode in een zuivere vorm de plaats van soenna-gebeden innemen.

Bovendien doet ziekte de mens zijn machteloosheid en zwakheid vernemen. Zij laat hem via zijn machteloosheid en zwakheid zowel met daden alsmede met woorden een smeekbede verrichten. Allah de Rechtvaardige heeft de mens grenzeloze machteloosheid en oneindige zwakheid gegeven, opdat hij constant toevlucht tot Hem kan nemen en smeekbedes kan verrichten.

#27

قُلْ مَا يَعْْبُرُكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ [7]

Oftewel, indien jullie geen smeekbedes verrichten, welke waarde hebben jullie dan nog? Volgens dit vers is het verrichten van oprechte smeekbedes de reden waarom de mens geschapen is en een waarde bezit. Aangezien ziektes een aanleiding vormen voor het verrichten van smeekbedes, dient men zich op basis van dit feit niet te beklagen, maar Allah dankbaar te zijn. Hij hoort de kraan van smeekbedes die door de ziekte wordt geopend niet te verwaarlozen, maar ervan te profiteren.

De dertiende remedie

O hulpeloze die zich over zijn ziekte beklaagt! Voor sommigen is ziekte een kostbare schat; een uiterst waardevol geschenk van Allah. Elke zieke kan zijn ziekte als zodanig beschouwen.

Djenāb-ı Hak heeft als vereiste van Zijn wijsheid het sterfuur verborgen gehouden om de mens van absolute wanhoop en volledige onachtzaamheid te verlossen, tussen vrees en hoop te doen zweven en zowel voor deze wereld als voor het hiernamaals te laten werken. Waarlijk, het sterfuur is ons onbekend en kan elk moment aanbreken. Indien de mens zijn leven in onachtzaamheid zou doorbrengen en de dood hem in zijn onachtzaamheid zou

#28

overvallen, kan het voor zijn eeuwige leven heel schadelijk zijn.

Wat ziekte betreft, zij brengt onachtzaamheid ten einde, het hiernamaals onder ogen en de dood in herinnering, waardoor de mens zich voor het hiernamaals kan voorbereiden. Soms verwerft men dankzij zijn ziekte in twintig dagen een spiritueel niveau, hetgeen hij normaliter nog in geen twintig jaar zou kunnen bereiken.

Bijvoorbeeld, er waren twee jongeren onder onze vrienden, moge Allah hen genadig zijn. Eén genaamd Sabri uit het dorp İlama en de ander genaamd Vezirzade Mustafa uit het dorp İslamköy. Hoewel ze analfabeten waren, constateerde ik tot mijn verbazing dat zij ten aanzien van oprechtheid en met hun dienstbaarheid aan de geloofswaarheden tot de meest vooraanstaanden onder mijn studenten behoorden. Destijds had ik de achterliggende wijsheid niet begrepen. Pas na hun overlijden kwam ik erachter dat beiden aan een ernstige ziekte hadden geleden.

In tegenstelling tot andere onachtzame jongeren die de verplichte aanbiddingen hebben verlaten, koesterden zij dankzij de onderwijzing van hun ziekte een voorbeeldige taḳwā, volbrachten zij een uiterst waardevolle dienst en bevonden zij zich in een gesteldheid die zeer profijtelijk was voor het hiernamaals. İnshāallāh diende hun tweejarige ziektelast als bron om miljoenen jarige gelukzaligheid

#29

in het eeuwige leven te verwerven. Nu pas begrijp ik dat de smeekbedes die ik voor hun gezondheid heb verricht niet in het belang van hun wereldse leven waren. İnshāallāh worden mijn smeekbedes, die ik voor hun gezondheid heb verricht, voor hun welzijn in het hiernamaals geaccepteerd.

Voorwaar, naar mijn overtuiging hebben deze twee vrienden van mij een verdienste gelijkwaardig aan de verdiensten van een tienjarig leven in taḳwā verworven. Indien zij zich, zoals vele jongeren die op hun gezondheid en jeugdigheid vertrouwen, in onachtzaamheid en losbandigheid zouden storten en indien de dood hen precies te midden van de viezigheiden van hun zonden zou overvallen, zouden zij van hun graven schorpioenenholen en slangenkuilen hebben gemaakt in plaats van schatkamers vol licht.

Aangezien ziektes dergelijke verdiensten kunnen opleveren, hoort men zich erover niet te beklagen. Hij dient daarentegen middels tewekkul, geduld en dankbetuiging op de genade van Allah te vertrouwen.

De veertiende remedie

O zieke wiens ogen zijn versluierd! Indien je zou weten wat voor een licht en wat voor een spiritueel oog bestaat onder de sluier die de ogen van een gelovige heeft bedekt, dan zou je “honderdduizendmaal

#30

dank aan mijn Rabb-i Raḥīm” zeggen. Teneinde deze waarheid, die een helende balsem in zich herbergt, te verhelderen, zal ik een gebeurtenis aanhalen:

Mijn broeder Suleyman uit Barla, die mij zonder ook maar één keer te kwetsen acht jaar lang uiterst loyaal ten dienste heeft gestaan, had een tante. Op een dag had zij ten gevolge van een oogaandoening haar gezichtsvermogen verloren. Omdat deze vrome vrouw ten aanzien van mijn spiritualiteit vele goede gedachten over mij had gekoesterd, hield ze mij bij de deur van de moskee staande en zei: “Bid tot Allah, opdat ik weer kan zien.” Hierop heb ik de vroomheid van die gezegende vrouw tot voorspraak van mijn smeekbede gemaakt en smeekte ik: “O mijn Heer, open haar ogen ter ere van haar vroomheid.” Twee dagen later kwam er een oogarts uit Burdur en genas haar ogen, waarna zij veertig dagen later haar gezichtsvermogen weer verloor. Dit had mij enorm bedroefd en ik heb veel voor haar gebeden. Zij is immers veertig dagen later overleden. Moge Allah de smeekbede die ik voor haar ogen had verricht ten gunste van haar leven in het hiernamaals verhoren. Anders zou mijn smeekbede voor haar zeer misplaatst zijn. Moge Allah haar genade schenken. Op deze wijze heeft de overledene in plaats van veertig dagen met haar gevoelige en bejaarde ogen naar de bedroevende tuinen van Barla te kijken de mogelijkheid verworven om in haar graf veertigduizend dagen de tuinen van het paradijs te

www.risaleglobal.com

aanschouwen. Want haar īmān was sterk en haar vroomheid was intens.

Inderdaad, indien de ogen van een gelovige versluierd worden en hij met blinde ogen het graf ingaat, kan hij op basis van zijn spiritualiteit en in overeenstemming met zijn geloofsniveau het hiernamaals veel scherper dan de overige grafbewoners waarnemen. Zoals wij in deze wereld veel kunnen zien wat blinde gelovigen niet kunnen aanschouwen, zo eveneens kunnen blinden –op voorwaarde dat zij als gelovige zijn overleden– in hun graven meer waarnemen dan de overige overledenen. Zo kunnen zij in overeenstemming met hun geloofsniveau de tuinen van het paradijs als een filmscène bekijken, alsof ze door de grootste optische telescopen kijken.

Waarlijk, je kan dit geweldige oog, waarmee je van onder de grond het paradijs boven de hemelen kan bekijken, onder de sluier van je toegedekte ogen verwerven door geduld en dankbaarheid te tonen. Voorwaar, de oogspecialist die de sluier van je ogen zal oplichten en jou met dat oog zal doen kijken, is de Koran.

De vijftiende remedie

O ach en wee roepende zieke! Jammer niet vanwege het ogenschijnlijke aspect van je ziekte, maar bekijk de achterliggende wijsheid ervan en wees gerust. Indien het ziek-zijn geen mooie betekenis zou hebben, zou Khālīq-ī Raḥīm Zijn meest geliefde

#32

dienaren geen ziektes geven. In een saḥīḥ ḥadīṣ is het volgende verkondigd:

[8] أَشَدُّ النَّاسِ بَلَاءً الْأَنْبِيَاءُ ثُمَّ الْأَوْلِيَاءُ الْأَمْثَلُ فَلَا مَثَلُ - أَوْ كَمَا قَالَ

Oftewel, “Degenen die tegenspoeden en moeilijkheden het meest meemaken, zijn de besten en de volmaakten onder de mensen.”

Met Eyyūb (as) voorop, hebben de profeten, de ewliyā's en de vromen de ziektes waaraan zij leden als een vorm van zuivere aanbidding en als een geschenk van Allah de Barmhartige beschouwd en het met geduld en dankbaarheid verdragen. Zij beschouwden het als een chirurgische operatie die vanuit de genade van Khālīq-ī Raḥīm voortvloeide.

O jammerende zieke! Indien je tot deze verlichte groep wil behoren, blijf dan geduldig en toon je dankbaarheid. Indien je zou klagen, zullen zij jou niet in hun groep toelaten. Je zult dan in de kuilen van de onachtzame mensen vallen en een weg vol duisternissen tegemoet gaan.

Inderdaad, er zijn bepaalde ziektes waarmee men het spirituele niveau gelijkwaardig aan die van een shehīd kan bereiken als ze de dood ten gevolge

#33

hebben. Bijvoorbeeld, degene die vanwege een kraamziekte [9], buikpijn, verdrinking, verbranding of pestilentie komt te overlijden, zal het spirituele niveau van een shehīd bereiken. Evenzo zijn er vele gezegende ziektes die het niveau van een ewliyā doen verwerven wanneer ze in de dood resulteren.

[9] De tijd waarin deze ziekte het spirituele niveau van een shehid doet verwerven, is de kraamtijd van 40 dagen.

Bovendien verminderen ziektes eveneens de liefde voor en de band met de wereld, ze maken het afscheid van de wereld verdraagzaam en soms zelfs geliefd, hetgeen voor aardsgezinde mensen zeer kwellend en bitter is.

De zestiende remedie

O zieke die over de last van zijn ziekte klaagt! Ziekte brengt eerbied en medelijden teweeg, hetgeen voor het sociaal-maatschappelijke leven van de mens meest essentieel en zeer aangenaam is. Want ziekte redt de mens van zelfgenoegzaamheid die hem onbeschaafd en meedogenloos maakt.

Immers, volgens het geheim achter de verzen

[10] إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيْطَغِي - أَنْ رَأَهُ اسْتَغْنَى

zal de nefs-i emmāre van de mens, die zich als gevolg van zijn gezondheid en welzijn zelfgenoegzaam acht,

geen eerbied koesteren jegens vele vriendschappen die respect verdienen. Een dergelijke persoon voelt voor medelijdenswaardige getroffenen en zieken geen mededogen. Wanneer hij echter zelf ziek wordt, verneemt hij bij die ziekte zijn machteloosheid en behoeftigheid, toont hij respect voor zijn broeders die daar recht op hebben en voelt hij eerbied jegens zijn gelovige broeders die hem komen bezoeken of bijstaan. Dankzij de shefkat die uit meelijwekkend gevoel voor zijn medemens voortvloeit en het medelijden voor de getroffenen die tot de allerbelangrijkste Islamitische deugden behoort, kan hij hun toestand met die van zichzelf vergelijken. Zodoende kan hij jegens hen volwaardige medelijden en shefkat koesteren en zijn best doen om ze bij te staan. Hij kan tenminste voor hen bidden of een bezoek aan hen brengen om te vragen hoe zij zich voelen, hetgeen in de soenna van de Profeet (saw) aangetroffen wordt, waarmee hij *ṣewāb* zal ontvangen.

De zeventiende remedie

O zieke die klaagt omdat hij vanwege zijn ziekte geen weldaden kan verrichten! Wees dankbaar. Jouw ziekte opent voor jou de poort naar de zuiverste weldaden. Naast het feit dat de ziekte zowel de zieken alsmede de ziekenverzorgers die omwille van Allah dienst leveren continu *ṣewāb* doet ontvangen, dient ze als één van de belangrijkste middelen ter verhooring van een smeekbede.

Inderdaad, het verzorgen van zieken levert aanmerkelijke *ṣewāb* op aan de gelovigen. Aandacht schenken aan zieken en ze bezoek brengen zonder hen tot last te zijn, behoren tot de soenna van de Profeet (saw), hetgeen als boetedoening voor de zonden van een gelovige geldt. In een ḥadiṣ is het volgende verkondigd: “Vraag de zieken om voor jullie een smeekbede te verrichten, omdat hun smeekbedes worden verhoord.”

Als de zieke een familielid is, in het bijzonder de vader of moeder, dan geldt het verzorgen ervan als een aanzienlijke aanbidding en levert het aanmerkelijke *ṣewāb* op. Het troosten van zieken en het verblijden van hun harten wordt gerekend als het geven van een betekenisvolle aalmoes. Waarlijk, gelukzalig is het kind dat de gevoelige harten van zijn vader en moeder tijdens hun ziekteperiode weet gerust te stellen en hun zegenwensen in ontvangst kan nemen.

Inderdaad, het is de meest achtenswaardige waarheid in het maatschappelijke leven dat een kind zijn vader en moeder tijdens hun ziektes, als tegenprestatie voor hun shefkat, met volledig eerbied en tedere liefde tegemoetkomt. Tegenover dit beeld waarop de trouwhartigheid van een goed kind en de verhevenheid van de mensheid worden getoond, spreken zelfs de engelen hun waardering uit door “*Māshāallāh*,

Bārakellāh” te zeggen. Bovendien, als gevolg van medelijden, mededogen en tedere liefde die rondom de zieke plaatsvinden, ervaart de zieke tijdens de ziekteperiodes aangename en verademende momenten die de pijn van de ziekte verlichten en soms zelfs helemaal doen verdwijnen.

Het feit dat de smeekbede van een zieke wordt verhoord, is een belangrijke kwestie die men in beschouwing dient te nemen. Zelf heb ik dertig à veertig jaar lang smeekbedes verricht voor de genezing van een zeer ernstige spierknoop waaraan ik leed. Uiteindelijk begreep ik dat die ziekte als aanleiding dient voor het verrichten van smeekbedes. Aangezien een smeekbede zelf de smeekbede niet kan opheffen, ofwel omdat een smeekbede zichzelf niet kan elimineren, heb ik begrepen dat de vrucht van een smeekbede die wij in deze wereld verrichten, zich in het hiernamaals zal afwerpen. [11] Dat wil zeggen dat een smeekbede een soort aanbidding is waarbij een zieke dankzij het besef van zijn machteloosheid zijn toevlucht neemt tot Allah. Hierdoor is het nooit in mijn hart opgekomen om op te houden met de smeekbedes die ik dertig jaar lang voor

[11] Inderdaad, bepaalde ziektes zijn de reden voor het bestaan van bepaalde smeekbedes. Indien deze smeekbedes de oorzaak zouden vormen voor het verdwijnen van die ziektes, dan zou het bestaan van die smeekbedes de oorzaak zijn voor hun eigen vernietiging, wat niet mogelijk is.

mijn genezing heb verricht, hoewel deze ogenschijnlijk niet zijn verhoord. Immers, ziekte geeft slechts de tijd voor een smeekbede aan; de genezing is niet haar resultaat. Indien *Djenāb-ı Ḥakīm-i Raḥīm* genezing schenkt, doet Hij dat vanuit Zijn genade. Wanneer smeekbedes niet naar onze wens verhoord worden, kan men niet zeggen dat ze niet verhoord zijn. *Khālīk-i Ḥakīm* weet immers beter wat wij nodig hebben; Hij schenkt hetgeen gunstiger is voor ons. Soms verhoort Hij de smeekbedes die wij voor wereldse zaken verrichten niet ten gunste van deze wereld, maar ten gunste van het hiernamaals. Inderdaad, smeekbedes die dankzij het geheim achter ziektes zuiverheid verwerven en vooral wanneer deze vanuit zwakheid, machteloosheid, nederigheid en behoeftigheid worden verricht, zullen hoogstwaarschijnlijk aanvaard worden. Ziekte vormt de bron van een dergelijk oprechte smeekbede. Zowel de religieuze zieken als de gelovigen die hen verzorgen dienen van dergelijke smeekbedes te profiteren.

De achttiende remedie

O zieke die klaagt in plaats van dank te betuigen! Klagen komt voort uit een recht. Jou is geen recht ontnomen, waardoor je recht tot klagen zou kunnen hebben. Je bent wellicht zelfs veel dankbaarheidsplichten die op jou rusten niet nagekomen. Hoewel jij het recht van Djenāb-ı Hāk niet in acht neemt,

#38

beklaag jij je onterecht over iets alsof je daar recht op hebt. Je hebt geen recht om te klagen door jezelf te vergelijken met degenen die een betere gezondheid hebben dan jij. Je dient veeleer dank te betuigen door naar de hulpeloze zieken te kijken die op het punt van gezondheid minder begunstigd zijn. Indien je hand gebroken is, kijk dan naar degenen die hun handen hebben verloren. Indien één van je ogen blind is, kijk dan naar degenen die beide ogen hebben verloren en wees Allah dankbaar. Waarlijk, niemand heeft het recht om te klagen door zichzelf te vergelijken met degenen die ten opzichte van gunstverlening meer begunstigd zijn dan hijzelf. Het is eenieders plicht om bij tegenspoeden naar degenen te kijken die het zwaarder hebben dan hijzelf, zodat hij dankbaar kan zijn. Deze waarheid is in sommige verhandelingen aan de hand van een voorbeeld als volgt verduidelijkt:

Een heerser laat een arme man een minaret beklimmen. Op elke trede van de minaret geeft de heerser hem een geschenk. Wanneer de man de top van de minaret bereikt, verleent de heerser hem het allermooiste geschenk. Hoewel de heerser tegenover die verschillende geschenken dankbaarheid van die arme man verwacht, vergeet of verwaarloost die hebzuchtige man alle geschenken die hij heeft ontvangen. Hij toont geen dankbaarheid, kijkt naar boven en begint te klagen als volgt: "Was deze minaret maar hoger, zodat ik verder kon klimmen. Waarom is deze minaret niet zo hoog als die berg of als die andere minaret?" Nu kan je wel begrijpen hoe on dankbaar en hoe onrechtvaardig deze man is.

#39

Waarlijk, de mens is vanuit het niets tot het bestaan geroepen. Hij is niet als steen, boom of dier, maar als mens geschapen. Hij is met de Islam vereerd, heeft vele tijden welzijn ondervonden en zeer waardevolle gunsten gekregen.

Indien hij zijn gezondheid, welzijn of andere gunsten zou kwijtraken of niet zou kunnen bereiken vanwege bepaalde redenen –zoals het onwaardig zijn om met dergelijke gunsten begunstigd te worden of het verkeerd gebruiken van de wilskracht– en vervolgens zou klagen, ongeduld zou tonen en de goddelijke heerschappij zou bekritisieren door te zeggen: "Waar heb ik dit aan verdiend?", dan lijdt hij aan een spirituele ziekte die veel ernstiger is dan zijn fysieke ziekte. Hij verergert zijn ziekte met zijn beklag, net zoals iemand die met een gebroken hand vecht. Verstandig is degene die volgens de onderwijzing van het vers

[12] لِكُلِّ مُصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَأَنَا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

zich aan de bepalingen van Allah overgeeft en geduld toont; totdat die ziekte haar taak heeft volbracht en verdwijnt.

De negentiende remedie

Zoals het in de Koran met de term Esmā-ul ḥusnā wordt aangegeven, zijn alle namen van Djemīl-i

#40

zul-Djelāl mooi. Te midden van de schepping is het leven de allermooiste, meest subtiële en meest alomvattende spiegel waarin de naam es-Şamed verschijnt. Een weerspiegeling van hetgeen dat mooi is, is eveneens mooi. Een spiegel die de schoonheden van het mooie weergeeft, zal daarmee zelf mooiheid verwerven. Zoals alles wat die spiegel door die mooiheid overkomt mooi is, zo is eveneens alles wat het leven overkomt in werkelijkheid mooi. Het geeft immers de mooie verschijningen van Esmā-ul ḥusnā weer.

Indien het leven continu gezond en voorspoedig monotoon zou verlopen, dan zou het een gebrekkige spiegel zijn. Het zou de indruk van non-existentie wekken, verveling veroorzaken, de kwaliteit van het leven verminderen en de vreugde van het leven in kwelling veranderen. Teneinde de tijd uit verveling snel te laten passeren, zal een gezond iemand zich ofwel in losbandigheid ofwel in amusements storten. Hij zal zich tegenover zijn waardevolle leven vijandig opstellen en het snel willen laten passeren door tijd te doden, alsof hij zijn tijd in gevangenschap doorbrengt.

Echter, een leven dat continu afwisselt en in allerlei toestanden wentelt, doet zowel zijn waarde alsmede zijn belang en vreugde beseffen. Al zou het leven vol moeilijkheden en tegenspoeden verlopen,

zou men niet willen dat het voorbijgaat. Hij klaagt en kreunt niet vanwege verveling. Gedachten als “Is de zon nu nog niet onder?” of “Is de nacht nog niet ten einde?” komen bij hem niet op.

Inderdaad, indien je aan een rijkard die niet hoeft te werken en zich in een comfortabel leven bevindt zou vragen hoe het met hem gaat, zal je zeer zeker bittere reacties krijgen zoals: “Ik verveel me dood, kom laten we dobbelen.” of “Laten we iets leuks gaan doen om de tijd te doden.” Of vanwege zijn wereldse verlangens zal je klachten vernemen zoals: “Dit ontbreekt nog, had ik dat maar gedaan.”

Indien je daarentegen aan iemand die veel tegenspoeden heeft gekend of aan een arme arbeider die zich in moeilijke omstandigheden bevindt, vraagt hoe het met hem gaat, zal je, als hij verstandig is, het volgende antwoord krijgen: “Alle lof aan Allah, ik heb werk en het gaat goed met mij. Was de zon maar niet zo snel ondergegaan, dan had ik dit werk ook afgemaakt. Zowel de tijd als het leven gaan snel voorbij. Ik maak weliswaar moeite mee, maar ook dit zal zoals alles snel voorbijgaan.” Doordat de tijd zo snel voorbijgaat, raakt hij bedroefd en toont hij op deze manier aan hoe waardevol het leven is.

Dat wil zeggen dat men dankzij moeilijkheden en inspanningen de vreugde en de waarde van het leven beseft. Rust en gezondheid daarentegen maken het leven zuur en laten wensen dat het snel voorbij gaat.

O zieke broeder! Zoals in andere verhandelingen op een gedetailleerde en onweerlegbare wijze

is bewezen, dien je te weten dat de oorsprong en de essentie van tegenspoeden, kwaden en zonden in non-existentie liggen. Wat non-existentie betreft, zij is zowel kwaad als duisternis. Aangezien monotone gesteldheden zoals rust, ledigheid, luieren en stilstand veel raakvlakken met non-existentie vertonen, laten zij jou de duisternis van non-existentie vernemen en zorgen ze voor onrust. Beweging en afwisseling daarentegen zijn existent en laten existentie vernemen. Wat existentie betreft, zij is het puur goede.

Waarlijk, jouw ziekte is jouw lichaam te gast gezonden om vele taken te vervullen zoals het zuiveren, versterken en ontwikkelen van je waardevolle leven, het te hulp laten schieten van je overige organen tot jouw zieke orgaan en het vertonen van de verschillende verschijningen van de namen van Šāni-i Ḥakīm. Inshāallāh zal ze haar taak spoedig afronden en vertrekken; en tegen welstand zal ze zeggen: “Kom, neem mijn plaats voorgoed en vervul je taak. Dit huis is van jou, verblijf er met welzijn.”

De twintigste remedie

O zieke die voor zijn kwaal een genezing zoekt! Ziekte kent twee vormen. De ene is de werkelijke, de andere is de ingebeelde. Voor de werkelijke ziektes heeft Shāfi-i Ḥakīm-i ẓul-Djelāl in Zijn geweldige

apothek, die het gehele aardoppervlak omvat, voor elke ziekte een geneesmiddel opgeslagen. Die geneesmiddelen vereisen het bestaan van ziektes. Bovendien is het in de Islam toegestaan om geneesmiddelen in te nemen en te gebruiken; de uitwerking en de heling dienen echter uitsluitend aan Djenāb-i Ḥaḳ toegekend te worden. Waarlijk, zoals Hij Degene is Die het geneesmiddel schept, is Hij ook Degene Die genezing schenkt.

Het opvolgen van medische adviezen van bekwame religieuze artsen is een belangrijk medicament. Want de meeste ziektes komen voort uit het nemen van verkeerde keuzes, het niet houden aan diëten, het verspillen, het maken van fouten, het zich storten in losbandigheid en het belanden in onverschilligheid. Een religieuze arts zal uiteraard binnen de grenzen van de Islamitische wetgeving raad en advies geven. Hij zal het nemen van verkeerde keuzes en het verspillen afraden en troost bieden. Dankzij het ter harte nemen van de raad en de troost van de arts zal de ziekte verzachten en in plaats van onrust een opluchting verschaffen.

Echter, wat de ingebeelde ziektes betreft, de genezing ervan is te verwezenlijken door er geen aandacht aan te schenken. Naarmate aandacht eraan wordt geschonken, zal ze groter en erger worden. En naarmate er geen aandacht aan wordt geschonken, zal ze verminderen en verdwijnen. Bijvoorbeeld, wanneer iemand bijen wegslaat, zullen ze rondom zijn hoofd zwermen, terwijl ze weg zullen vliegen als hij hen negeert. Wanneer iemand in het

donker aan een glimp van een zwaaiend touw aandacht schenkt, kan het in de verbeelding verergeren en hem zelfs tot het punt brengen waarop hij als een dwaas begint te vluchten. Echter, indien hij er geen aandacht aan besteedt, zal hij begrijpen dat het geen slang is maar een simpel touw en zal hij om zijn onnodige paniek lachen. Waarlijk, indien een ingebeeelde ziekte langdurig aanhoudt, zal het in een werkelijke ziekte veranderen. Bij gevoelige en prikkelbare mensen is dit een kwaadaardige ziekte. Zij maken van een mug een olifant en raken hun geestelijke kracht kwijt. Vooral als ze door meedogenloze en gewetenloze artsen worden behandeld, zullen hun waanvoorstellingen nog meer toenemen. Als ze rijk zijn, zullen ze hun bezittingen kwijtraken; anders zullen ze ofwel hun verstand ofwel hun gezondheid verliezen.

De eenentwintigste remedie

O zieke broeder! Hoewel jouw ziekte een fysieke kwelling veroorzaakt, ervaar je een betekenisvolle vreugde die de pijn van je fysieke kwelling tenietdoet. Immers, als je vader, moeder en andere familieleden nog in leven zijn, dan zullen hun uiterst aangename shefkat die je vergeten was weer rondom jou ontwaken. Hierdoor zal je hun behaaglijke blikken die jij in je kinderjaren had gezien weer waarnemen. Bovendien zullen vele vrienden rondom jou, wiens vriendschappen tot dan toe afstandelijk waren gebleven, dankzij jouw ziekte weer met liefde contact met jou leggen. Voorwaar, ten

#45

opzichte van deze voordelen is jouw fysieke kwelling slechts een kleine prijs.

Aangezien degenen aan wie jij jezelf met trots in dienst stelde en wiens waarderingen jij probeerde te verwerven dankzij jouw ziekte met alle mededogen zich in jouw dienst hebben gesteld, ben je heer van je meerderen geworden. Aangezien jij de mededogen en shefkat van je medemensen hebt aangetrokken, ben je door vele behulpzame en bereidwillige vrienden omgeven. Bovendien heb jij van je ziekte een soort bevel gekregen om een bepaalde tijd rust te nemen ten opzichte van vermoeiende diensten; je bent nu aan het rusten.

Inderdaad, aangezien een ziekte dergelijke voordelen in zich herbergt, dient jouw beperkte kwelling tegenover deze genoeg te zijn om niet tot klagen maar tot dankbetuiging te leiden.

De tweeëntwintigste remedie

O broeder die door een zware ziekte als beroerte is getroffen! Allereerst wil ik als goed nieuws mededelen dat beroerte voor gelovigen als een gezegende ziekte wordt beschouwd. Dit had ik vele malen van ewliyā's vernomen, maar het geheim erachter had ik nooit begrepen. Onlangs is bij mij één van de geheimen erachter als volgt opgekomen:

Teneinde de nabijheid aan Djenāb-ı Hak te bereiken, zich van de grote spirituele gevaren van de wereld te behoeden en eeuwige gelukzaligheid te verwerven, hebben ewliyā's twee principes gevolgd.

#46

Het eerste principe: het denken aan de dood. Dat wil zeggen dat zij aan het eeuwige leven werken door zich bewust te zijn van het feit dat de wereld vergankelijk is en dat ze in deze wereld plichten hebben en vergankelijke gasten zijn.

Het tweede principe: het doden van de nefs-i emmāre. Dat wil zeggen dat zij via onthechting en geestelijke discipline hun nefs-i emmāre proberen te doden om henzelf van de gevaren van de nefs-i emmāre en de blinde driften te verlossen.

O broeder die de helft van zijn lichamelijke gezondheid heeft verloren! Zonder dat je ervoor hebt gekozen, heb je deze twee korte en gemakkelijke principes in handen gekregen die een bron vormen voor gelukzaligheid. Immers, de toestand van je lichaam doet jou aan de ondergang van de wereld en vergankelijkheid van de mens herinneren. De wereld kan jou niet meer misleiden, noch kan onachtzaamheid jouw ogen versluieren. Bovendien kan de nefs-i emmāre iemand die nog slechts een half mens is uiteraard niet middels laaghartige begeertes en verlangens misleiden. Hierdoor kan hij zeer snel van het gevaar van zijn nefs-i emmāre verlost worden.

Inderdaad, een gelovige kan dankzij zijn īmān, teslīmiyet en tewekkul in een korte tijd van een zware ziekte als beroerte profiteren, zoals het geval was bij de onthechting van ewliyā's. Ten opzichte van dit profijt is die zware ziekte slechts een kleine prijs.

#47

De drieëntwintigste remedie

O eenzame, hulpeloze zieke! Indien jouw ziekte samen met jouw eenzaamheid en vervreemding zelfs bij de meest steenachtige harten een medegevoel opwekt en een genadevolle blik jegens jou aantrekt, dan staat het zeer zeker vast dat jouw ziekte die je in eenzaamheid doorbrengt de boven alles te verkiezen genade van jouw Khāliq-ı Raḥīm naar jou toe zal trekken, op voorwaarde dat jij middels je ĩmān jouw verbondenheid aan Hem vertoont en dat jij met het besef van jouw machteloosheid jegens Zijn almacht smeekbedes verricht tijdens de ziekteperiodes. Hij is immers Degene Die Zichzelf aan het begin van alle hoofdstukken in de Koran als “Raḥmānur-Raḥīm” voorstelt, Die met één flits van Zijn shefkat alle moeders met wonderbaarlijke shefkat hun kinderen doet opvoeden, Die met één glimp van Zijn barmhartigheid elke lente het aardoppervlak met gunsten overlaadt en Die met één verschijning van Zijn genade het eeuwige paradijs samen met al haar schoonheden tot stand brengt. Aangezien Hij bestaat en voor jou zorgt, bestaat alles voor jou.

Inderdaad, degene die zich in ware vervreemding en eenzaamheid bevindt, is degene die niet met ĩmān en teslīmiyet een verbondenheid aan Hem vertoont of geen belang hecht aan zijn verbondenheid met Hem.

#48

De vierentwintigste remedie

O verzorgers die zorg dragen voor zowel onschuldige zieke kinderen alsmede ouderen die zo gevoelig als kinderen zijn! In jullie handen bevindt zich de mogelijkheid om een aanzienlijke handel ten aanzien van het hiernamaals te verrichten. Laat deze handel niet uit jullie handen ontsnappen en haal met enthousiasme en ijver daar winst uit.

Ziektes van onschuldige kinderen dienen als een training, een disciplinerende voor hun fijngevoelige lichamen en als een inenting, een goddelijke opvoeding om weerstand op te bouwen tegen toekomstige wereldse kwellingen. Naast deze en dergelijke wijsheden die ziektes voor het wereldse leven van een kind met zich meebrengen, dienen ze eveneens als een bron van ontwikkeling voor zijn spirituele leven en voor zijn spirituele zuivering, hetgeen in het geval van volwassenen als boetedoening voor zonden zou dienen. Bovendien dienen zij als inenting die het kind in zijn toekomstige leven of in zijn leven in het hiernamaals spiritueel bevorderen. Het is door muḥakkiḳīn vastgesteld dat de ḡewāb die als gevolg van zulke ziektes voortkomen in het dadenschrift van de ouders, vooral in dat van de moeder die vanwege haar shefkat de gezondheid van haar kind boven haar eigen gezondheid verkiest, worden opgenomen.

Wat het verzorgen van ouderen betreft, het levert vele ḡewāb op. Bovendien staat het volgens een

#49

saḥīḥ ḥadīṣ vast dat het verwerven van zegewensen van ouderen, in het bijzonder die van de vader en moeder, het verblijden van hun harten en zich trouwhartig in hun dienst stellen bronnen vormen voor de gelukzaligheid zowel in deze wereld alsmede in het hiernamaals. Hier zijn in de geschiedenis vele voorbeelden van te vinden. Zoals een kind dat aan zijn bejaarde vader en moeder volledig toegewijd is van zijn kind hetzelfde zal ontmoeten, evenzo zal een ellendig kind dat zijn ouders krenkt naast de kwellingen in het hiernamaals eveneens in deze wereld vele tegenspoeden ondervinden, hetgeen met vele ervaringen vaststaat.

Inderdaad, aangezien tussen de gelovigen middels het geheim achter de ĩmān een ware broederschap bestaat, behoren zij niet alleen de ouderen van hun eigen familie te verzorgen. Zij dienen eveneens voor andere behoeftige, eerbiedwaardige ouderen die zij onder de gelovigen tegenkomen met hart en ziel zorg te dragen, hetgeen een vereiste van de Islam is.

De vijfentwintigste remedie

O zieke broeders! Indien jullie een zeer heilzaam, tegen alle kwalen werkend, werkelijk, genotvol en heilig wondermiddel wensen, dienen jullie je ĩmān te versterken. Dat wil zeggen dat jullie door het tonen van berouw, het smeken om vergiffenis, het verrichten van het gebed en het bewustzijn van jullie dienaarschap jullie ĩmān, die een heilig wondermiddel is, behoren te gebruiken en het geneesmiddel dat uit de ĩmān voortkomt dienen in te nemen.

#50

Inderdaad, vanwege de liefde die onachtzame mensen voor deze wereld koesteren en de verbondenheid die ze met deze wereld hebben, bezitten zij als het ware een spiritueel ziek lichaam zo groot als de wereld zelf.

Inderdaad, zoals we in vele verhandelingen op een onweerlegbare wijze hebben bewezen, geeft de ĩmān tegenover die immense tegenspoeden van vernietiging en scheiding een oplossing, schenkt jouw zwaar verwonde spirituele lichaam onmiddellijk genezing, bevrijdt hem van wonden en levert werkelijke heling. Teneinde jullie geen hoofdpijn te bezorgen, zal ik het kort houden.

Wat de ĩmān als geneesmiddel betreft, de uitwerking ervan is te zien wanneer de geboden zo veel mogelijk worden nagekomen. Onachtzaamheid, losbandigheid, laaghartige begeertes en ongeoorloofde genietingen daarentegen tasten de werking van dat wondermiddel aan. Aangezien ziekte onachtzaamheid verdrijft, lusten ontnemt en de weg tot ongeoorloofde genietingen sluit, dienen jullie ervan te profiteren. Bovendien behoren jullie de heilige geneesmiddelen en lichten van de werkelijke ĩmān in te nemen door berouw te tonen, vergiffenis te vragen en smeekbedes en aanroepingen te verrichten. Moge Allah jullie genezing schenken en jullie ziektes als boetedoening voor jullie zonden accepteren. Āmīn, āmīn, āmīn!

www.risaleglobal.com

[الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَيْنَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَيْنَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ] 13]

[سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ] 14]

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ طِبِّ الْقُلُوبِ وَدَوَائِهَا وَعَافِيَةِ الْأَبْدَانِ وَشِفَائِهَا وَنُورِ الْأَبْصَارِ وَضِيَائِهَا وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ] 15]

De Zeventiende Brief

Het aanhangsel bij De Vijfentwintigste Flits

Condoleance bij het overlijden van een kind

[بِاسْمِهِ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ] 16]

Mijn eerbiedwaardige broeder Ḥāfiẓ Halid Efendi,

[بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ] 17]

[وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ] 18]

Mijn broeder, het overlijden van je kind heeft mij bedroefd. **الْحُكْمُ لِلَّهِ** (Het oordeel behoort Allah toe. – De Koran 40:12)

Jezelf schikken naar de wil van Allah en jezelf overgeven aan Zijn bepaling behoren tot de kenmerken van de Islam. Moge Allah jullie de mooiste vorm van geduld verlenen en de overledene tot een behulpzame bemiddelaar voor

jullie in het hiernamaals maken! Teneinde jullie en andere oprechte gelovigen die zich in dezelfde toestand als jullie bevinden een hoogwaardig en goed nieuws te verkondigen en een waarachtige troost te tonen, zullen wij hier 'vijf punten' uiteenzetten.

Het eerste punt

Het geheim en de betekenis van het vers

[وَلَدَانِ مُخَلَّدُونَ] 19]

is als volgt:

De kinderen van gelovigen die sterven voordat zij de puberteit hebben bereikt, zullen in het paradijs met een paradijswaardig uiterlijk voortdurend als lieve kinderen blijven voortbestaan. Zij zullen op de schoot van hun vader en moeder die het paradijs binnentreden een eeuwige aanleiding tot vreugde vormen. Dat wil zeggen dat zij het aangename plezier achter het liefkozen van een kind aan hun ouders zullen verschaffen.

Gezien het feit dat iedere vorm van vreugdevolle genieting zich in het paradijs bevindt, zijn de beweringen van degenen die zeggen dat er in het paradijs geen kinderliefde en geen liefkozingen mogelijk zijn –omdat het geen plaats is voor voortplanting en verwekking– niet op waarheid gebaseerd.

Bovendien verschaft de uitdrukking

in het eerbiedwaardige vers ons een aanwijzing en een goed nieuws dat het verwerven van miljoenen jaren zuivere en pijnloze kinderliefde en liefkozingen,

#54

in plaats van een korte periode van ongeveer tien jaar die ook nog eens gepaard gaat met allerlei ellende, een bron van immense vreugde voor de gelovigen is.

Het tweede punt

Eens bevond zich een man in een gevangenis. Eén van zijn geliefde kinderen werd naar hem toegestuurd. Die arme gevangene had naast zijn eigen leed ook het leed van de zorg om zijn kind, dat hij niet van prettig verblijf kon voorzien. Toen stuurde de barmhartige heerser één van zijn mannen naar hem toe met de volgende boodschap: "Hoewel dit kind van jou is, behoort het ook tot mijn onderdanen en maakt het deel uit van mijn volk. Ik ga hem meenemen en in een mooi paleis laten verzorgen." De man begon te huilen en te smeken: "Ik sta mijn kind, mijn bron van troost, niet af." Hierop zeiden zijn medegevangenen tegen hem: "Jouw verdriet is onnodig. In plaats van medelijden met het kind te hebben, kan je beter bedenken dat hij niet langer in deze vieze, stinkende, benauwde gevangenis hoeft te verblijven. Hij zal in een paleis terecht komen en daarbinnen zal hij blij en gelukkig worden. Indien jij medelijden hebt met jezelf en uit eigen belang handelt, en het kind hier bij jou blijft, heb jij daar misschien kortstondig een twijfelachtig voordeel van, maar je zal vanwege de moeilijkheden die het kind hier doormaakt zelf ook veel leed en ellende meemaken. Indien hij naar het paleis gaat, dan zal dat jou duizend voordelen opleveren. Hij zal immers

#55

de genade van de pādīshah aantrekken en voor jou als bemiddelaar optreden. De pādīshah zal wensen dat jouw kind jou weer ziet. Om dit te verwezenlijken zal hij zeer zeker niet hem naar de gevangenis sturen, maar in plaats daarvan jou uit de gevangenis halen en naar zijn paleis brengen om jullie daar met elkaar te verenigen; dit alles onder voorwaarde dat jij op de pādīshah vertrouwt en hem gehoorzaamt."

Mijn eerbiedwaardige broeder! Gelovigen die zoals jij hun kind hebben verloren, dienen als volgt te denken:

Dit kind is onschuldig en zijn Schepper is genadevol en vrijgevig. Hij heeft hem, in plaats van mijn gebrekkige voorzorgen en tederheid, Zijn volmaakte genade en barmhartigheid geschonken en hem tot Zich genomen. Hij heeft hem uit een ellendig, rampzalig, lastig tranendal gehaald en naar een tuin in Zijn paradijs geleid. Hoe gelukkig is dit kind dan toch! Wie weet wat er van hem was geworden als hij op deze wereld was gebleven. Daarom heb ik geen medelijden met hem, want ik weet dat hij gelukkig is.

Wat mijn eigen voordeel hieruit betreft, zelfs dan heb ik geen medelijden met mezelf, noch raak ik diep bedroefd. Indien hij op deze wereld was gebleven, dan zou hij mij tien jaar lang een vergankelijke kinderliefde vermengd met ellendige zorgen hebben geschonken. Indien hij een rechtschapen persoon was geworden en in zijn leven succesvol was geweest,

#56

dan zou hij mij waarschijnlijk hebben geholpen. Maar met zijn overlijden wordt hij voor mij een bemiddelaar voor een bron van kinderliefde in het eeuwige paradijs en voor een eeuwigdurende gelukzaligheid. Inderdaad, iemand die een twijfelachtig huidig voordeel verliest en in ruil daarvoor duizend uitgestelde maar gegarandeerde voordelen krijgt, zal geen verdriet tonen en niet wanhopig jammeren.

Het derde punt

Het overleden kind was een schepsel, een dienaar en met al zijn ledematen en zintuigen een kunstwerk van Khālīq-ı Raḥīm. Het kind behoorde Hem toe en was als een vriend aan de ouders geschonken en voor een korte tijd voor de begeleiding en verzorging aan hen overgedragen. Vader en moeder waren aan het kind ter beschikking gesteld. In ruil voor hun diensten gaf Hij hen, bij wijze van onmiddellijke beloning, een genotvol gevoel van shefkat.

Welnu, indien Khālīq-ı Raḥīm, Die van de duizend aandelen van het kind er negenhonderdnegenennegentig bezit, als een resultaat van Zijn barmhartigheid en wijsheid dit kind bij jou weghaalt en jou van jouw zorgdienst vrijstelt, dan is het stuitend en onbetamelijk van een gelovige om vanwege zijn ene schijnbare aandeel, tegenover de werkelijke

Eigenaar van alle duizend aandelen uit wanhoop te

#57

jammeren en zich met verdriet te beklagen. Dit gedrag past veeleer bij de godvergetenen en degenen die zich op dwaalwegen bevinden.

Het vierde punt

Indien de wereld eeuwigdurend zou zijn en de mens daarin eeuwig zou kunnen leven en ook afscheid voor eeuwig zou zijn, dan zouden ellende, pijn en hopeloze droefheid een betekenis hebben. Echter, aangezien deze wereld een gastenverblijf is, zullen zowel jullie als wij naar hetzelfde oord vertrekken als waarheen het overleden kind sinds kort is vertrokken.

Bovendien is de dood niet alleen voor jouw kind bestemd, maar een weg die iedereen zal bewandelen. Aangezien het afscheid niet eeuwig is, zullen wij elkaar later zowel in ālem-i berzah als in het paradijs terugzien. Men dient "Het oordeel behoort Allah toe, Hij geeft en Hij ontnemt, alle lof aan Allah voor elke omstandigheid." te zeggen en in geduld dankbaarheid te tonen.

Het vijfde punt

Shefkat is één van de mooiste, subtielste, aangenaamste en behaaglijkste verschijningen van de goddelijke barmhartigheid. Het is een verlichtend elixer die een scherper middel is dan liefde om je snel tot

#58

Djenāb-ı Hāk te wenden. In vergelijking met metaforische, wereldse liefde die na zeer veel moeite in ware liefde verandert en zodoende het hart tot Djenāb-ı Hāk wendt, verbindt shefkat zonder moeite het hart op een nog kortere, nog zuiverdere wijze met Hem.

Zowel de vader als de moeder houden boven alles in de wereld van hun kind. Wanneer hun kind hen ontnomen wordt en als zij oprechte gelovigen zijn, dan wenden zij hun gezicht van de wereld af en richten ze zich op Mun'im-i Hākīkī. Zij zullen zeggen: "Aangezien de wereld vergankelijk is, is het niet waard haar in ons harten te sluiten." Zo ontwikkelen zij een band met de plaats waar het kind is heengegaan en verwerven zij daarmee een grote spirituele kracht.

Wat de mensen betreft die in godvergetelheid voortleven en zich op dwaalwegen bevinden, zij kunnen niet benutten van het goede nieuws en de gelukzaligheid die deze vijf waarheden ons mededelen. Zie nu aan de hand van het volgende voorbeeld hoe ellendig hun situatie is:

Een oudere dame ziet haar enige, zeer geliefde kind op diens sterfbed. Omdat zij zich deze wereld in haar godvergetelheid of in haar afdwaling als eeuwig inbeeldt, verschijnt de dood aan haar als duisternis en als eeuwige scheiding. Zij stelt haar kind voor in het graf in plaats van in zijn zachte bed. In haar godvergetelheid en afdwaling denkt zij

#59

niet aan het paradijs en aan de barmhartigheid van Erḥamurrāḥimīn. Hiermee kan jij enigszins begrijpen en beseffen op welke graad van hopeloosheid zij aan kwelling en droefheid lijdt.

Echter, de ĩmān en de Islam, die de middelen zijn tot gelukzaligheid van beide werelden, verkondigen aan de gelovigen het volgende:

"De Genadevolle Schepper van dit kind dat op zijn sterfbed ligt, zal hem van deze vergankelijke wereld verlossen en naar Zijn paradijs leiden. Hij zal hem een bemiddelaar en een eeuwig kind voor jou maken. Dit afscheid is tijdelijk, maak daarom geen zorgen! Zeg

21] الْحَمْدُ لِلّٰهِ]

[21] Het oordeel behoort Allah toe.

22] إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ]

[22] Wij behoren toe aan Allah en tot Hem keren wij terug.

en wees geduldig!"

De Tweede Flits

[بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ 23]

[إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ 24]

Deze smeekbede van Eyyūb (as), het toonbeeld van geduld, is zowel beproefd als effectief. Echter, op basis van de onderwijzing van dit vers, dienen wij onze smeekbede als volgt uit te spreken:

[رَبِّ إِنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ 25]

De samenvatting van het welbekende verhaal van Eyyūb (as) luidt als volgt:

Eyyūb (as) werd voor een lange periode door kwalen en lijden geteisterd. Ondanks zijn situatie bleef hij de enorme gewāb ervan in gedachte houden en verdroeg hij zijn ziekte met een volmaakt geduld.

www.risaleglobal.com

Toen zijn ziekte zijn hart en tong –de zintuigen waarmee men Allah verheerlijkt en leert kennen– begon aan te tasten, vreesde hij dat die ziekte zijn dienaarschap zou benadelen. Hierop smeekte hij Allah niet om zijn eigen gemakzucht, maar alleen omwille van zijn aanbiddingen als volgt: “O Heer! Ik word geteisterd door kwalen! Ze benadeelt mijn *zīkr* die ik met mijn tong uitspreek en mijn dienaarschap die ik met mijn hart verricht.” Daarop heeft Djenāb-ı Hāk zijn oprechte, zuivere en innerlijke smeekbede die alleen omwille van Hem werd verricht op een wonderbaarlijke wijze verhoord. Hij gaf hem zijn gezondheid terug en liet hem Zijn genade in alle vormen ervaren.

Deze verhandeling bevat vijf punten

Het eerste punt

In tegenstelling tot de lichamelijke ziektes van Eyyūb (as), lijden wij aan spirituele ziektes die onze ziel en ons hart aantasten. Indien wij binnenstebuiten gekeerd zouden worden, zouden wij er nog veel gewonder en zieker uitzien dan Eyyūb (as). Immers, elke zonde die wij begaan en elke twijfel die onze geest binnenkomt, verwondt ons hart en onze ziel. De wonden van Eyyūb (as) bedreigden slechts zijn kortstondige wereldse leven. Onze spirituele wonden daarentegen bedreigen ons eeuwige leven. Wij

#62

hebben daarom duizendmaal meer behoefte aan die smeekbede van Eyyūb (as) dan hijzelf.

Voorwaar, zoals de ziektekiemen die uit de wonden van Eyyūb (as) voortkwamen zijn hart en zijn tong aantastten, zo eveneens tasten de spirituele ziektes die als gevolg van het plegen van zonden tevoorschijn komen en de twijfels aangaande de geloofswaarheden die vanuit de spirituele ziektes voortkomen ons hart aan; moge Allah ons ervan behoeden. Aangezien *īmān* zich in het hart bevindt, wordt ook onze *īmān* beschadigd. Bovendien tasten zij het spirituele genot van de spraak aan die als middel dient voor het uiten van de *īmān*; ze doen ons met afkeer afstand nemen van *zīkr* en brengen ons tot stilzwijgen.

Inderdaad, zonden tasten het hart aan en verduisteren het stap voor stap totdat het geloofslicht in het hart volledig uitdooft. In elke zonde bevindt zich een weg die tot ongeloof leidt. Indien men zich van die zonde met het tonen van berouw niet snel behoedt, dan zal het niet als een ziektekiem maar als een kleine slang het hart bijten.

Bijvoorbeeld, wanneer een persoon heimelijk een schaamtevolle zonde begaat en zich erg zou schamen indien anderen ervan op de hoogte zouden zijn, dan zal het bestaan van engelen en geestelijke wezens voor hem moeilijk te verdragen zijn. Hij zal zelfs aan de hand van een geringe aanwijzing een neiging krijgen om hun bestaan te ontkennen.

#63

Of wanneer een persoon een grote zonde pleegt waardoor hij de hellekwelling verdient en niet middels het tonen van berouw zich daartegen beschermt, dan zal hij bij het horen van bedreigingen aangaande de hel met heel zijn hart en ziel wensen dat er geen hel bestaat. Hij zal zelfs aan de hand van een geringe aanwijzing en twijfel de moed krijgen om het bestaan van de hel te ontkennen.

Of bijvoorbeeld, wanneer een persoon –die zelfs bedroefd raakt wanneer zijn onbeduidende werkgever hem om een kleine nalatigheid op zijn kop geeft– zijn verplichte gebeden niet verricht en ook andere taken aangaande de dienaarschap niet nakomt, dan zal hij vanwege zijn luiheid ten opzichte van de herhaaldelijke geboden van Sultān-ı Èzèl we Èbèd een enorme onrust ervaren. Vanwege deze onrust zal hij wensen dat dergelijke verplichtingen niet bestonden. Door deze wens zal er bij hem een neiging opkomen om Allah te ontkennen waaruit een gedachte van vijandigheid jegens Allah wordt ontwaakt. Indien een twijfel over het bestaan van Allah in zijn hart opkomt, zal hij neigen om zich daaraan vast te klampen, alsof het een doorslaggevend bewijs is. Zodoende zal er een grote poort naar de ondergang voor hem worden geopend. Die dwaas beseft niet dat hij zichzelf vanwege zijn ontkenning doelwit maakt van spirituele lasten die miljoenen malen ernstiger zijn dan een kleine moeite die ontstaat uit het nakomen van zijn verplichtingen jegens

#64

Allah. Dat wil zeggen dat hij een slangenbeet aanvaardt om zich te redden van een muggenbeet.

Men dient deze drie voorbeelden als bespiegeling te nemen zodat het geheim achter het vers

[بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ] 26]

begrepen kan worden.

Het tweede punt

Zoals in Het Zesentwintigste Woord aangaande het geheim achter kàdër is verklaard, hebben mensen bij tegenspoeden en ziektes in drie opzichten geen recht van klagen.

Het eerste opzicht: Djenāb-ı Hāk heeft op het lichaam waarmee Hij de mens heeft bekleed Zijn kunstvaardigheid laten zien. Teneinde de verschijningen van Zijn verscheidene namen te tonen, heeft Hij de mens als model gemaakt waarop Hij die lichamelijke kleding knipt, verandert en vormgeeft. Zoals bijvoorbeeld de naam 'esh-Shafī' [de Genezer] het bestaan van ziektes vereist, zo eveneens vergt de naam 'er-Rezzāk' [de Voorziener] het bestaan van honger.

[مَالِكُ الْمَلِكِ يَتَصَرَّفُ فِي مُلْكِهِ كَيْفَ يَشَاءُ] 27]

Het tweede opzicht: het leven kan dankzij tegenspoeden en ziektes gezuiverd worden, volmaaktheid

#65

bereiken, kracht ondervinden, ontwikkelen en vruchten afwerpen. Dat wil zeggen dat het leven dankzij ziektes haar eigen waarde en betekenis kan vinden. In tegenstelling tot het bestaan –wat puur goed is– valt een monotoon leven op een rustbank veeleer onder non-existentie –wat puur slecht is– en zal uiteindelijk ook daarnaartoe leiden.

Het derde opzicht: deze wereld is een beproevingsoord waarin men dienst verricht. Het is geen plaats om plezier te hebben en beloningen te ontvangen. Aangezien deze wereld het oord is om dienst en aanbidding te verrichten, zijn ziektes en tegenspoeden, mits zij geen spirituele ziektes zijn en er geduld wordt betoond, zeer gunstig ten aanzien van die dienst en aanbidding. Aangezien elke uur daarvan als een dag aanbidding geldt, dient een zieke niet te klagen, maar juist dankbaar te zijn.

Inderdaad, aanbidding kent twee vormen. De één is welbekend, namelijk het gehoorzamen van de bevelen van Allah. De andere vorm van aanbidding komt voort uit ziektes en tegenspoeden waarmee de getroffene zijn zwakheid en machteloosheid beseft, zich in volledige overgave tot zijn Rabb-i Rahīm wendt, Hem gedenkt, Hem smeekt en zodoende een zuivere aanbidding verricht. Bij deze vorm van aanbiddingen is er geen sprake van bijbedoelingen, ze zijn zuiver en worden alleen omwille van Allah verricht.

Indien hij geduld en dankbaarheid toont en de uit tegenspoed voortkomende sewāb gedenkt, dan

#66

levert elk uur van zijn ziekte sewāb op van een dag aanbidding. Zodoende verwerft hij in zijn kortstondige leven een langdurend leven. Er zijn zelfs ziektes waarbij elke minuut als een dag aanbidding geldt.

Op een keer maakte ik mij erg druk over mijn broeder Muhacir Hāfız Ahmed die ernstig ziek was. Hierop kwam bij mij het volgende op: "Feliciteer hem, iedere minuut die hij doorbrengt met die ziekte levert hem sewāb van een dag aanbidding op." Die broeder van mij was immers al geduldig en dankbaar.

Het derde punt

Zoals we in sommige verhandelingen hebben verklaard, zal iedere mens die aan zijn verleden denkt vanuit zijn hart en met zijn tong ofwel zijn weemoed ofwel zijn opluchting uiten. Dat wil zeggen dat hij ofwel zal jammeren, ofwel Elḥamdulillāh (Alle lof aan Allah) zal zeggen. Datgene dat hem doet jammeren zijn de kwellingen die vanwege de teloorgang van vroegere genietingen tot stand komen. Immers, de beëindiging van genot lijdt tot kwelling. Soms brengt kortstondig genot een voortdurende kwelling met zich mee. Eraan terugdenken brengt de kwelling weer in herinnering en laat jammerklachten uitstromen. De beëindiging van tijdelijke kwellingen daarentegen lijdt tot voortdurende genietingen die Elḥamdulillāh laten uitspreken.

Indien hij hierbij eraan zou denken dat wereldse tegenspoeden in het hiernamaals beloningen en sewāb

#67

als vruchten zullen afwerpen en zou beseffen dat uit een kortstondig leven een langdurig leven verworven zal worden, zal hij veeleer dankbetuiging tonen dan geduld. Het valt hem dan ten dele om

[الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ سِوَى الْكُفْرِ وَالضَّلَالِ] 28]

te zeggen.

Er is een welbekende gezegde: “Tijdens tegenspoeden kruipt de tijd.” Inderdaad, tegenspoeden duren lang. Echter, ze duren niet lang omdat ze verontrustend zijn zoals in het algemeen wordt opgevat, veeleer duren ze lang omdat ze voor een lang leven vruchten afwerpen.

Het vierde punt

Zoals in Het Eerste Hoofdstuk van Het Eenentwintigste Woord is verklaard, zal de duldkracht die Djenāb-ı Hāk aan de mens heeft geschonken, toereikend zijn om elke tegenspoed te kunnen verdragen, tenzij hij vanwege waanvoorstellingen haar op een verkeerde manier gebruikt. Echter, vanwege de invloed van waanideeën en onachtzaamheid en de veronderstelling van de mens waarin hij dit vergankelijke leven onsterfelijk acht, verdeeldt hij zijn duldkracht over het verleden en de toekomst. Hierdoor kan zijn duldkracht niet meer toereikend zijn voor de huidige tegenspoeden, waarna hij begint te klagen.

Het is alsof hij –Allah verhoede– door zijn ongeduld zich op een buitengewoon onrechtvaardige en dwaze manier beklaagt bij mensen over Djenāb-ı Hāk.

#68

Immers, het lijden van elke verstreken dag waarin tegenspoed plaatsvindt is verdwenen, de rust erna is achtergebleven; de kwelling ervan is vergaan, het genot van haar teloorgang is overgebleven; de onrust die zij heeft veroorzaakt is voorbij, de şewāb die zij heeft opgeleverd zijn nagebleven. Hierdoor dient men niet te klagen, maar veeleer opgelucht dankbaarheid te tonen. Wanneer hij aan de verstreken dagen denkt, hoort hij niet verdrietig te zijn, maar juist tevredenheid te tonen. Dat vergankelijke leven van hem zal dankzij tegenspoed als een eeuwigdurend en gelukkig leven gelden. Het is dus dwaasheid om met waanvoorstellingen terug aan die kwellingen te denken en daardoor een deel van zijn duldkracht te verliezen.

Wat de toekomstige dagen betreft, aangezien ze nog niet zijn aangebroken, is het dwaasheid om nu aan de eventuele ziektes en tegenspoeden in die dagen te denken, daaraan zijn geduld te verliezen en zich erover te beklagen. Net zoals het buitengewoon dwaas is dat iemand vandaag continu volop eet en drinkt vanwege de gedachte dat hij de aankomende dagen honger en dorst zal lijden, zo eveneens is het dwaasheid om nu aan de momenteel niet-bestaande tegenspoeden en ziektes te denken en daar nu al onder te lijden, daaraan zijn geduld te verliezen en zichzelf onnodig onrecht aan te doen; hetgeen het recht op mededogen doet wegnemen.

Kortom: zoals dankbetuiging gunsten doet toenemen, doet klagen tegenspoeden toenemen en het recht op mededogen vervallen.

#69

Tijdens het eerste jaar van de Eerste Wereldoorlog was een gezegende persoon in Erzurum ernstig ziek geworden. Ik bracht hem een bezoek. Hij klaagde bitter en zei: “Ik heb de afgelopen honderd nachten mijn hoofd niet op mijn kussen kunnen leggen om te slapen.” Ik had erg medelijden met hem. Plotseling kwam bij mij op om te zeggen:

“Broeder, die honderd pijnlijke verstreken dagen gelden nu als honderd gelukzalige dagen. Klaag niet door eraan te denken; kijk erop terug en wees dankbaar. Wat de aankomende dagen betreft, aangezien ze nog niet zijn aangebroken, dien jij je toevlucht te nemen tot de genade van jouw Heer Die Raḥmānur-Raḥīm is. Begin niet al met huilen nog voordat tegenspoed jou is overkomen. Wees niet bang voor hetgeen dat niet bestaat en geef non-existentie geen kleur van het bestaan. Denk aan dit uur; jouw duldkracht zal hiervoor toereikend zijn. Handel niet zoals een dwaze commandant die in de volgende situatie verkeert:

De commandant confronteert met zijn leger de vijand. Hoewel de linkervleugel van het vijandelijke leger zich bij de rechtervleugel van zijn leger aansluit, hetgeen voor hem een nieuwe kracht betekent, en hoewel er tegenover de linkervleugel van zijn leger geen vijand te bekennen is, begint hij zijn centrale krachten naar links en rechts te dirigeren, waardoor hij het centrum verzwakt en de vijand vervolgens met een minieme inspanning zijn machtscentrum verwoest.”

#70

Ik zei: “Broeder, gedraag je niet zoals hij. Besteed al je duldkracht aan dit moment. Denk aan de genade van Allah en de beloningen in het hiernamaals en besef dat jouw vergankelijke en kortstondige leven omgezet zal worden in een langdurig en eeuwig leven. Wees dankbaar in plaats van zo bitter te klagen.” Hierop werd hij volledig opgelucht en zei: “Elḥamdulillāh, mijn ziekte is tienmaal verlicht.”

Het vijfde punt

Dit punt bestaat uit drie kwesties.

De eerste kwestie

Een ware en destructieve tegenspoed is een tegenspoed die het religieuze leven van de mens aantast. Tegenover een dergelijke tegenspoed dient men te allen tijde zijn toevlucht te zoeken tot Allah en bij Hem te smeken.

Tegenspoeden die geen betrekking hebben op de religie, zijn in werkelijkheid geen tegenspoeden. Een deel ervan dient als waarschuwing van Allah de Barmhartige. Bijvoorbeeld, wanneer een herder zijn schapen steentjes toewerpt als zij het veld van een ander betreden, vernemen ze dat als waarschuwing en bescherming tegen een ongeoorloofde handeling en keren ze tevreden terug. Zo zijn er vele gebeurtenissen die zich als tegenspoeden voordoen, maar in werkelijkheid goddelijke vermaningen en waarschuwingen zijn. Een ander deel ervan dient als boetedoening voor de zonden. Weer een ander deel dient als een middel die de onachtzaamheid van de mens

www.risaleglobal.com

verdrijft, zijn machteloosheid en zwakheid laat beseffen en een zekere vorm van ḥuẓūr laat verschaffen.

Zoals we voorheen hebben verklaard, dienen tegenspoeden zoals ziektes niet als tegenspoed beschouwd te worden, maar veeleer als een gratie van Allah en als een middel voor de reiniging van zonden. In een overlevering is het volgende verkondigd: "Zoals gerijpte vruchten uit een volgroeide boom vallen wanneer hij wordt geschud, zo eveneens vallen de zonden van een gelovige wanneer hij door koorts rilt."

Eyyūb (as) verrichte zijn smeekbede niet om zijn eigen gemakzucht, maar om zijn dienaarschap te kunnen voortzetten. Pas wanneer de ziekte zijn ẓikr die hij met zijn tong uitsprak en zijn bezinning in het hart aantastte, smeekte hij om genezing. Zo ook dienen wij die smeekbede in eerste instantie te verrichten voor een genezing van onze spirituele wonden die uit zonden voortkomen. Wanneer fysieke ziektes onze dienaarschap belemmeren, behoren wij onze toevlucht bij Allah te zoeken. Wij dienen dit echter niet op een klagende of een aanklagende manier, maar op een nederige en toevluchtzoekende manier te doen.

Aangezien wij tevreden zijn over Zijn rubūbiyyet, dienen wij eveneens tevreden te zijn met hetgeen Hij op basis daarvan aan ons schenkt. Het klagen

door Zijn bepaling te bekritisieren geldt als een bezwaar tegen Zijn genade en een protest tegen ḳàḍèr. Hij die ḳàḍèr bekritiseert, stoot zijn hoofd als ware tegen een aambeeld. Wie tegen Zijn genade bezwaar maakt, sluit zichzelf daarvan uit. Inderdaad, net zoals het proberen om wraak te nemen met een gebroken hand de breuk zal verergeren, zo eveneens zal de getroffenene zijn tegenspoed verdubbelen indien hij zich daartegenover met bezwaren, klachten en zorgen opstelt.

De tweede kwestie

Wanneer men tegenspoeden groter maakt dan ze zijn, zullen ze erger worden en als men er geen aandacht aan besteedt, zullen ze kleiner worden. Bijvoorbeeld, wanneer men 's nachts in zijn waanvoorstelling aandacht schenkt aan iets, kan het in de verbeelding verergeren; als hij het daarentegen negeert, zal het verdwijnen. Zoals een zwerm aanvallende bijen agressiever worden wanneer men ze tracht te verjagen, terwijl ze wegvliegen als ze worden genegeerd, zo eveneens worden tegenspoeden ernstiger indien men aandacht eraan schenkt. Vanwege bezorgdheid zal een dergelijke tegenspoed naast het fysieke lichaam eveneens wortels in het hart uitwerpen en een geestelijke tegenspoed teweegbrengen waarop ze zich kan berusten en kan blijven voortwoekeren. Wanneer men dankzij tewekkul en het tonen van tevredenheid jegens Zijn bepaling de

bezorgdheid verdrijft, dan zal die tegenspoed gaandeweg verzachten en zoals een ontwortelde boom uiteindelijk volledig uitdrogen en verdwijnen. Teneinde deze waarheid te uiten, had ik het eens als volgt geformuleerd:

O wanhopige, stop met jammeren om tegenspoeden; vertrouw op Allah bij onheil.

*Jouw jammerklacht is immers
zelf een tegenspoed binnen jouw tegenspoed,
besef dit!*

*Als jij de Schenker van tegenspoed vindt,
weet dan dat tegenspoed voor jou een gratie,
een gunst is.*

*Als jij Hem niet vindt, weet dan dat
de gehele wereld een kwelling, een pijniging is.*

*Waarom klaag jij over een kleine kwelling,
terwijl ontelbare kwellingen jou bedreigen?*

Kom, vertrouw op Allah!

*Lach met vertrouwen op Allah
in het gezicht van tegenspoed, opdat hij teruglacht.*

*Naarmate de kwelling jou toelacht,
zal hij inkrimpen en omvormen.*

Inderdaad, zoals tijdens een ruzie tegen een serieuze tegenstander een glimlach de gemoederen kan bedaren, wrok in geestigheid kan omzetten en vijandschap kan doen inkrimpen en vernietigen, evenzo zal tewekkul tijdens tegenspoed hetzelfde effect tot stand brengen.

#74

De derde kwestie

Elke tijd heeft zijn eigen tijdgeest. In deze tijden van onachtzaamheid heeft tegenspoed een andere vorm aangenomen. In sommige tijden en voor sommige mensen is tegenspoed geen onheil, maar een gunst van Allah. Omdat ik de zieken van onze tijd voorspoedig acht –op voorwaarde dat de ziekte hun religieuze leven niet aantast– komen er geen meelijwekkende gevoelens jegens hen en afkerige gevoelens tegen hun ziektes op.

Bijvoorbeeld, bij elke zieke jongere die mij heeft bezocht, heb ik bemerkt dat hij in vergelijking met zijn leeftijdsgenoten een sterkere verbondenheid met zijn religieuze taken en het hiernamaals heeft. Daaruit heb ik begrepen dat dergelijke ziektes voor zulke mensen geen tegenspoed, maar een soort gunst van Allah zijn. Immers, hoewel die ziektes een last voor hun vergankelijke en vluchtige wereldse leven veroorzaken, zijn ze heilzaam voor hun eeuwige leven, omdat ze als een soort van aanbidding gelden. Indien ze genezing zouden ondervinden, dan zouden ze door het gevolg van de dronkenschap der jeugdigheid en losbandigheid van deze tijd de gemoedstoestand die ze tijdens hun ziektes hebben beleefd uiteraard niet kunnen voortzetten; wellicht zouden ze zich met ongeoorloofde genietingen bezighouden.

#75

Het Slotwoord

Allah heeft de mens met een eindeloze machteloosheid en een grenzeloze behoefte uitgerust om Zijn eindeloze macht en Zijn grenzeloze barmhartigheid te tonen. Teneinde de eindeloze verschijningen van Zijn namen te demonstreren, heeft Hij hem met een zodanige hoedanigheid geschapen dat hij op ontelbare manieren zowel kwellingen als genietingen kan ondervinden. Bovendien is de mens uitgerust met honderden instrumenten. Elk van die instrumenten heeft zijn eigen kwelling, genot, taak en beloning. Aangezien het universum als een macro-mens en de mens als een micro-universum dienen, verschijnen alle namen van Allah die in het universum verschijnen eveneens in de mens.

Zoals aangename toestanden als gezondheid, welzijn en genot de mens naar dankbaarheid leiden en in vele opzichten tot zijn taken wenden waardoor hij als een fabriek dient die dank produceert, zo eveneens activeren en stimuleren tegenspoeden, ziektes, kwellingen en andere spanning- en bewegingverwekkende storingen de andere instrumenten van de mens. Ze verwerken machteloosheid, zwakheid en behoefte die als grondstoffen in de aard van de mens zijn geplaatst. Dit brengt een resultaat teweeg waarbij men niet met één taal, maar met de taal van elk orgaan zijn toevlucht tot Allah neemt en Zijn hulp inroept. Het is alsof de mens dankzij die storingen

#76

als een beweeglijke pen dient die duizenden afzonderlijke pennen in zich herbergt. Met die pen schrijft hij zijn voorbeschikte leven op zijn levenspagina of op Lewḥ-i Miṣālī; hij toont de verschijningen van de namen van Allah, dient als een ode aan Allah de Feilloze en vervult zodoende zijn natuurlijke taak.

#77

Een brief aan een dokter die diep onder de indruk is geraakt van de Risale-i Nur en tot ontwaking is gekomen nadat hij het heeft bestudeerd.

O gezegende dokter, mijn oprechte en eerbiedwaardige vriend die zijn eigen ziekte heeft kunnen diagnosticeren! Jouw spirituele ontwaking die te zien is in jouw enthousiaste brief, is een felicitatie waard. Weet dat het leven te midden van al het bestaan het waardevolst is. En te midden van alle taken is in dienst staan van het leven het waardevolst. En te midden van dienstverleningen ten gunste van het leven, is de inspanning om het vergankelijke leven in een eeuwig leven om te zetten het waardevolst.

De waarde en belang van dit leven schuilt in het aspect dat het leven een zaad, een bron en een oorsprong is van het eeuwige leven. Indien iemand zich aan dit vergankelijke leven hecht op een manier dat hij zijn eeuwige leven vergiftigt en bederft, begaat hij een dergelijke dwaasheid die gelijkstaat aan het verkiezen van een kortdurende bliksemflits boven een voortdurend zonlicht.

Voorwaar, het zijn de materialistische en onachtzame artsen die in werkelijkheid zieker zijn dan iedereen. Indien zij de geloofsmedicijnen uit de Koran –die als een heilige apotheek dient– zouden halen, zouden zij zowel hun eigen ziektes alsmede de wonden van de mensheid kunnen genezen. Net zoals deze ontwaking van jou als een zalf voor jouw wond dient, zal het inshāallāh eveneens jou als een heelmeester voor andere artsen laten dienen.

Bovendien ben jij er ook van bewust dat religieuze troost voor een wanhopige zieke soms heilzamer kan zijn dan duizend geneesmiddelen. Echter, een arts die in het moeras van naturalisme is verdronken, zal de pijnlijke wanhoop van die hulpeloze zieke met nog meer duisternis beladen. Inshāallāh zal jouw ontwaking jou voor zulke hulpeloze zieken een bron van troost en een verlichtende dokter maken.

Je weet dat het leven kortstondig is en dat er talrijke belangrijke taken zijn die men dient te verrichten. Indien jij net als ik jezelf zou nagaan over de kennis die je bezit, zal je veel onnodige, overbodige, nutteloze en waardeloze informatie aantreffen die als levenloze houtstapels in je hoofd zijn opgeslagen. Immers, toen ik mijn eigen kennis ben nagegaan, heb ik veel overbodige informatie gevonden. Inderdaad, het is noodzakelijk om een manier te vinden om die wetenschappelijke en filosofische kennis nuttig, levendig en verlichtend te maken. Eveneens behoort jij Allah Die Ḥakīm-i ẓul-Djelāl is om een ontwaking te smeken, opdat jij je gedachten en kennis in Zijn naam kan gebruiken en die houtstapels in vlam kan zetten en verlichten. Zodoende kan jouw nutteloze wetenschappelijke kennis als waardevolle kennis omtrent marifetullāh dienen.

#79

Mijn intelligente vriend! Mijn hart verlangt al geruime tijd naar de verschijning van wetenschappers die ten aanzien van de waarheden van de Īmān en Koran een hartstochtelijke behoefte voelen gelijkwaardig aan die van mijn broeder Hulusi. Aangezien de verhandelingen van de Risale-i Nur jouw geweten kunnen aanspreken, kan jij elke verhandeling als een brief zien die niet door mij persoonlijk maar door een verkondiger van de geloofswaarheden aan jou is geschreven. Beschouw elk ervan als een recept uit de Koran, die als een heilige apotheek dient. Je kunt daarmee ondanks mijn afwezigheid een deur openen waarmee je een gesprek met mij kunt voeren. Bovendien kan je mij altijd een brief schrijven wanneer je het wenst. Maar neem het mij niet kwalijk als ik jouw brief niet beantwoord. Immers, sinds vroeger schrijf ik maar heel weinig brieven. In de afgelopen drie jaar heb ik zelfs de vele brieven die mijn eigen broer heeft gezonden slechts met één brief beantwoord.

Said Nursi